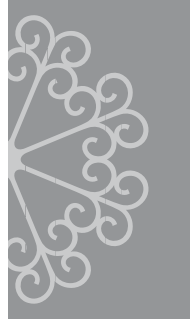

בית מדרש

בשבילי הפרשה

פרשת חקת תשע"ט

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	8:15
Brooklyn, NY	8:09
Chicago, IL	8:05
Johannesburg, S. Africa	5:13
Lakewood/Deal, NJ	8:08
London, UK	8:59
Los Angeles, CA	7:48
Manchester, UK	9:15
Monsey, NY	8:11
Montreal, Quebec	8:24
Passaic, NJ	8:10
Toronto, Ontario	8:40
Yerushalayim	7:11
Zurich, Switzerland	9:03

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

חקת

באיסור טומאת כהנים

דעת הראב"ד פ"ה מניירות הט"ז שאם נטמא הכהן אין לו איסור דאורייתא אם נטמא שנית, ודעת ר"ת אם נטמא באותו יום וחזר ונטמא באותו יום אינו מוסיף בדיני טומאה ובכה"ג אין איסור דאורייתא לו ליטמא. אבל דעת תוס' נזיר מ"ב ע"ב דאף אם נטמא באותו יום וחזר ונטמא חייב ורק בשעה שהוא נטמא למת הראשון אם באותו שעה נגע גם בשני אין מוסיף במעשה הטומאה כלל ופטור ועוד כתב הראב"ד דכל הכהנים בזה"ז הם טמאי מת. וע' בארצות החיים להמלבי"ם ס' א' סעיף ז' (בא"י ריש אות ז') שהק' דלא כולם נגעו במת. ות' לפי תוס' חולין ק"ד ע"א ד"ה חלת, דכולנו טמאי מתים היום משום דין חרב הרי הוא כחלל וכל כלי שהיה באהל המת מטמא לעולם כמת. (אלא דאין חיוב פרישה ע"ז לכהן וכטענת ר"ח כהן בתוס' נזיר נ"ד ע"ב). ושפיר כתב הראב"ד שכולם טמאים. והוסיף המלבי"ם דא"כ גם לדעת ר"ת אין כהן בזה"ז עובר באיסור מה"ת כי בודאי נטמא באותו יום ע"י איזה כלי.

והנה בדגול מרובה סי' שע"ב כתב הנודע ביהודה לענין ליטמא לגוי בטומאת אהל, ונחלקו הראשונים אם עכ"ם מטמא באהל, ולהלכה אסור לכהן, וכתב הדג"מ לדון להתייר למעשה משום ס"ס, חדא דנחלקו ראב"ד ותוס' ועוד ראשונים בכהן שכבר נטמא אי מזהה, ועוד נחלקו במת עכ"ם.

ושוב הוסיף שם הדג"מ לדחות היתר זו כי הראב"ד כתב רק לענין מלקות שאינו לוקה אבל מודה שיש כאן איסור, ואולי אפילו מה"ת.

וע' שו"ת חתם סופר קל"ח שכתב כל המעשה כשהיה צעיר ונסע עם רבו הגאון רבי נתן אדלר ועברו דרך פראג, והראה הנובי"ל ר' נתן אדלר מה שכתב להתייר בדג"מ הנ"ל, ודנו בזה והעלו החידוש הזה דגם הראב"ד לא פטרו לגמרי אלא פטרו ממלקות, ומתוך שיחה זו נכתב ההוספה בדג"מ. והוסיף הח"ס דאח"כ מצא כן בס' תומת ישרים של הראב"ד עצמו שכתב לאסור.

מיהו דנו האחרונים דבשעת שטמא ממש, הרי לכ"ע מודים לתוס' דאין איסור מעשה טומאה כי אינו מוסיף טומאה על טומאתו, וא"כ אם הכהן יחזיק בידו איזה כלי, ומותר לו ליטמא בטומאת חרב כחלל, הרי אם באותו שעה ייכנס לבית הקברות אינו מוסיף כלל ויהא מותר. ואכמ"ל.

דברי רבותינו

זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר, דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה וגו'

ברמב"ן: דבר – ולא "דברו", מי משה הוא העיקר. וטעם "אליך" – שיעשו כן במדבר לשעתם, ואחרי כן (פס' י) יצוה שתהיה לבני ישראל ולגר לחקת עולם, שיעשו כן לדורותם וכו'.

וכן להלן בפס' י' נאמר: "והיתה לבני ישראל ולגר הגר בתוכם לחקת עולם" – שינהג הדבר לדורות (ספרי).

התורה נצחית היא ואין בה שינוי מאז ולעולם. בעניין זה ביאר מרן ראש הישיבה ואב"ד מיר הגאון רבי אליהו ברוך קמאי זצוק"ל בדרך צחות את דברי המשנה (קנים גו) "רבי שמעון

דברי הימים

מרן ראש הישיבה ואב"ד ק"ק מיר הגאון רבי אליהו ברוך קמאי זצוק"ל

י"ב בתמוז תרע"ז

להלן העתקה מתוך כתב יד אחד מבני משפחתו של מרן ראש הישיבה ואב"ד מיר הגאון הגדול רבי אליהו ברוך קמאי זצוק"ל. כתבים אלו שר

פכים מעט אור על גדלותו וגאונותו העצומה. מרן זצ"ל מילא את מקום חותנו הגאון רבי חיים זאב יפה זצוק"ל וכיהן כרבה של שקוד. לאחר שהשיא את אחת מבנותיו, שקע מרן בחובות גדולים ולא היה לו מהיכן לשלמם. באחת הפעמים כששהה במחיצת הגאון הבית הלוי זצוק"ל הגיעה משלחת מהעיר קרליץ וביקשה שהגרי"ד ימליץ להם על רב לעירם. הגרי"ד המליץ להם על מרן זצ"ל ואמר להם כי יודע הוא ללמוד הרבה יותר ממנו. אנשי קרליץ קיבלו אותו לרב בעירם ושילמו לו שכר נאה

אשר ממנו פרע את כל חובותיו.

עדות נוספת המלמדת על גאונותו העצומה של מרן זצ"ל, נכתבה ע"פ דברי בנו מרן רה"י הגאון רבי אברהם צבי זצ"ל מובאת בזה"ל: "פעם בסיום הש"ס היו סוגרים בכל יום את החנויות והלכו ביחד לבית המדרש והוא [מרן זצ"ל] היה דורש, בדרשתו היה מביא ראייה ממסכת אחר מסכת בסוגיא האם קריאת שמע מדאורייתא או מדרבנן. כך עברו שבעת ימי המ שותה ובכל יום דרש, כך במשך כשתי שבועות ולא גמר את פלפולו רק עד חצי הש"ס בערך."

בשנת תרע"ז, בעיצומה של מלחמת העולם הראשונה, חלה מרן רה"י זצ"ל ברגלו ונאלץ לנסוע לעיירה מינסק לחפש מזור למחלתו. אך לבסוף נפטר שם ביום י"ב בתמוז. שם נטמן לאחר שאלפי בני תורה וגדולי עולם ליוו אותו בדרכו האחרונה.

ת. נ. צ. ב. ה.

תודתנו להרה"ג שלום קרלינסקי
על מסירת המכתבים המאלפים

ביאור ענין מי מריבה עפ"י מדרשי חז"ל

נא המורים, וז"ל המדרש: "אמר לפניו רבש"ע למה איני נכנס לארץ מפני שאמרתי שמעו נא המורים, אתה הוא שאמרת תחילה למשמרת לאות לבני מר"י, עכ"ל, (ויסוד דברי המדרש הובא בבעל הטורים פר' קרח פי"ז פכ"ה).

עוד חזינו ברש"י עצמו בפרשת וזאת הברכה על הפסוק (פל"ג פ"ח), תריבהו על מי מריבה, וז"ל: "ד"א תריבהו על מי מריבה, נסתקפת לבא לו בעלילה, אם משה אמר שמעו נא המורים אהרן ומרים מה עשו", עכ"ל. א"כ הביא כאן רש"י את דעת המדרש דהחטא היה אמירת שמעו נא המורים, וזהו כדרך המדרשים שהזכרנו, ורק דזה צריך לבאר דרש"י בפ' חוקת לא הזכיר את המדרשים האלו, אלא נקט דהחטא היה שהכו ולא דיברו, ועצם השנוי בין המדרשים הוא משום דמדרשים חלוקים, ומה שנקט רש"י כמדרש זה דהחטא היה שלא דיברו אלא הכו, הוא משום שזה נוטה יותר לפשוטו של מקרא, ולכן נקט רש"י כן בפרשתנו, כדרכו בפ' התורה שמביא את המדרשים שקרובים יותר לפשוטו של מקרא.

ורק דעל עצם דברי המדרש דאין הקב"ה רוצה במי שאומר דלטוריא על ישראל יש להעיר, דהרי בהל' לשה"ר מבואר דאין איסור לשה"ר על רשעים, וא"כ בשלמא משה רבינו דיבר על דור המדבר שהיו צדיקים, ויש עליהם איסור לה"ר, אך המדרש הביא גם על אליהו שאמר את ברייתך עזבו, דזהו דלטוריא על ישראל, והרי אליהו דיבר על דורו של אחאב שהיו רשעים, ומ"ט נחשב זה דלטוריא על ישראל, ומוכח מכאן דאמנם בהל' לשה"ר אין איסור לספר על רשעים, אך כל זה על אנשים פרטיים, אך כשמדברים על הכלל ישראל, שם הוי זה דלטוריא על ישראל, ואין הקב"ה רוצה לשמוע דלטוריא על ישראל ואף על רשעים, ולכן אליהו אף שדיבר על רשעים אך כיון שדיבר על הכלל באמרו את ברייתך עזבו, שוב נחשב זה דלטוריא על ישראל, ונענש על זה.

וכל האמור בדברינו כאן נוגע למעשה, דכמה צריך ליהרר שלא לדבר דלטוריא על המצב הרוחני של אחינו התועים שלא בדרך תוכחה, וכאמור דעל הכלל אין את ההיתר דמותר לדבר לשה"ר על הרשעים, וכדהוכחנו ממה שהיתה תביעה על אליהו שדיבר דלטוריא על דורו של אחאב.

דלטוריא על ישראל, אלא דעדיין קושיית האבן עזרא צריכה ישוב, דמ"ט אמר משה אח"כ ממרים הייתם, הרי נענש על אומרו המורים.

וזה צריך ליישב עפ"י דברי רש"י ביבמות (דף מ"ט ע"ב), שהובא שם בגמ' דנח נפשיה דישיעיהו משום שאמר ובתוך עם טמא שפתיים אנכי יושב, וזהו כדברי המדרש הנ"ל, וכתב רש"י (ד"ה נסרוה) וז"ל: "ומשום הכי איענש לנסורי פומא, משום דקרינהו לישראל עם טמא שפתיים מדעתו, שלא צוה לו הקב"ה, ולא מחמת תוכחה, דכתיב ברישא דקרא אוי לי כי נדמית", עכ"ל. וכוונת הדברים שהוקשה לרש"י הרי מצינו בדברי הנביאים בהרבה מקומות דברי תוכחה וגנאי על ישראל, ומאי שנא כאן דנענש, ולזה ביאר רש"י בדרך נבואה או דרך תוכחה אף לא בדרך נבואה שאני, וכאן בישיעיהו לא היה לא דרך נבואה ולא דרך תוכחה, ובאופן זה הוי זה דלטוריא כדברי המדרש הנ"ל.

ומעתה מיושבת קושיית האבן עזרא דמ"ט אמר משה בפ' וילך ממרים הייתם עם ד', דשם היה להדיא דברי תוכחה שאמר משה לפני מותו, וכדברי רש"י ביבמות דבדרך תוכחה יכול לומר גם דברי גנאי, דאין זה דלטוריא כשאומר דברי תוכחה, ורק אמירת שמעו נא המורים לא היתה דרך תוכחה, ושוב הוי דלטוריא ולכן נתבע ע"ז.

וכדברי המדרש בשה"ש שהם דברי ר' סיימון, מצינו דברי ר' סיימון במדרש רבה פ' דברים (פרשה א' אות ו') וז"ל: "א"ר סיימון כיון שא"ל הקב"ה למשה שישנה התורה, לא היה מבקש להוכיחם על מה שעשו וכו', כך אמר משה בשביל שאמרתי להם שמעו נא המורים נטלתי שלי מתחת ידיהם ועכשיו אני בא להוכיחם, א"ל הקב"ה אל תתיירא", עכ"ל. ומבואר כאן כדברי המדרש הנ"ל דהתביעה היתה על אומרו שמעו נא המורים, ויותר מבואר כאן במדרש דמשה רבינו לא רצה לומר תוכחה, והביאור בזה דמשה רבינו סבר שדבריו שמעו נא המורים היו בכלל תוכחה ומ"מ נענש, וא"כ היה מתיירא להוכיחם, וזה אמר לו הקב"ה דאל תתיירא, דתוכחה אפשר לומר כיון דאז אין זה בכלל דלטוריא, ורק דמאמר משה רבינו כאן שמעו נא המורים לא היה בכלל תוכחה, ולכן נחשב זה דלטוריא.

עוד מצינו במדרש פרשת ואתחנן (פרשה ב' אות ח'), שנקט ג"כ שהחטא היה מאמר שמעו

בפרשת מי מריבה, הארכו מפרשי התורה ראשונים ואחרונים לפרש, מה היתה התביעה על משה רבינו. דעת רש"י שד' ציוה שידברו אל הסלע והם הכו, ואילו דיברו אל הסלע היה קידוש השם לעיני העדה שהיו אומרים מה סלע זה שאינו מדבר ואינו שומע ואינו זקוק לפרנסה מקיים דיבורו של מקום ק"ו אנו.

ובמדרשים בכמה דוכתי חזינו שחטא מי מריבה מתפרש באופן אחר, ויתפרש להלן בהרחבה, ובהקדם לזה מצינו בפ' האבן עזרא שכתב וז"ל: יש בכאן פירושים רבים, יש בדברי יחיד, בעבור שאמר לישראל שמעו נא המורים, והם בני אברהם יצחק ויעקב, ואילו כן למה אמר להם עוד ממרים הייתם", עכ"ל. וכוונתו דאם החטא הוא דאין ראוי לקרותם מורים, כיון שהם בני אברהם יצחק ויעקב, א"כ מה טעם בפ' וילך חזר ואמר להם בלשון ממרים הייתם, אכן במדרשים בכמה דוכתי מצינו מבואר דהחטא היה שאמר להם שמעו נא המורים וכדרך שהביא כאן האבן עזרא.

ויסוד לכל הוא דברי המדרש רבה בשיר השירים (פרשה א' אות ל"ט), שכתב עה"פ אל תראוני שאני שחרחרות, ר' סיימון פתח אל תלשן עבד אל אדוניו, נקראו ישראל עבדים וכו', כך אמרה כנסת ישראל לנביאים אל תראוני בשחררותי, אין לך שמח בבני יתור ממש, וע"י שאמר שמעו נא המורים נגזר עליו שלא יכנס לארץ, ד"א אין לך שמח בבני יתור מישיעיהו, וע"י שאמר ובתוך עם טמא שפתיים אנכי יושב, א"ל הקב"ה בנפשך אתה רשאי לומר כי איש טמא שפתיים אנכי ניחא, שמא ובתוך עם טמא שפתיים אנכי יושב אתמהא, תא חמי מה כתיב תמן, ויעף אלי אחד מן השרפים ובידו רצפה, א"ר שמואל רצפה רצוף פה למי שאמר דלטוריא על בני, ודכוותיה באליהו וכו', ומסיים המדרש בסוף המאמר, אין הקב"ה רוצה כמי שאומר דלטוריא על ישראל.

ומבואר כאן במדרש שהיתה התביעה במי מריבה על אומרו שמעו נא המורים שזהו בבחינת דלטוריא על ישראל, ואין הקב"ה רוצה במי שאומר גנאי על ישראל, וזהו כעין דברי האבן עזרא, אלא דהאבן עזרא נקט שהתביעה היא שאין ראוי לקרות לבני האבות מורים, והמדרש נקט שדבור זה מורים הוא בבחינת

You Don't Need to Know the Reason

Harav Hagaon Shmuel Wolman Shlita

Parashas Chukas opens with the mitzvah of *parah adumah*, about which the Torah declares: **זאת חקת התורה**. Rashi comments that the *parah adumah* is an opportunity for the non-Jews to poke fun at the Yidden by asking what the reason is for this mitzvah, and the Torah therefore emphasized the *parah adumah* is a *chok* that cannot be understood.

Why did the Eibishter give us a mitzvah that is incomprehensible and gives the non-Jews some good material with which to mock us?

The Kli Yakar asks another question: If *parah adumah* is the only mitzvah referred to as a *chok*, why does the Torah write **זאת חקת התורה** rather than **זאת חקת הפירה**? Is *parah adumah* the entire Torah?

Another fascinating observation about the *parah adumah* is that it is one of the mitzvos that were given to Klal Yisrael in Marah, along with Shabbos, *kibbud av v'eim*, and *dinim*, as Rashi tells us in Parashas Mishpatim. Apparently, the mitzvah of *parah adumah* was deemed important enough to be given already in Marah, before Mattan Torah, along with these other fundamental mitzvos.

Now, Shabbos is the basis of our *emunah* in Hashem's creation of the world, and it's the *os* that makes a Yid a Yid. Similarly, *kibbud av* is the foundation for the *mesorah* of Torah Mi'Sinai, which is transmitted from parents to children. *Dinim*, too, is necessary in order for basic law and order to prevail. But what is so fundamental about the mitzvah of *parah adumah* that it needed to be in place prior to Mattan Torah?

The Midrash sheds new light on this mitzvah when it relates that Shlomo Hamelech, with his infinite wisdom, invested tremendous

effort into understanding the *taam* for every mitzvah, and he almost succeeded in this regard. When he tried to uncover the reason for *parah adumah*, however, he admitted defeat, saying: **אמרתי אֶחְכְּמָה וְהָיָא רְחוּקָה** מִמְּנִי, as if to say, "I thought I was smart enough, but this escaped me."

Why was Shlomo so desperate to understand the *taam* of the mitzvos? Can't a person fulfill the mitzvos even without knowing the reasons?

From this Midrash it seems clear that knowing the *taamei hamitzvos* is actually essential. Indeed, the Ohr Hachaim, in Sefer Vayikra, tells us that doing a mitzvah without connecting to its *taam* can be compared to a body without a soul. The Ohr Hachaim is teaching us that there's a whole different *bren* and *geshmak* in doing a mitzvah when you are connected to its root and foundation. Realizing this, Shlomo Hamelech invested tremendous effort into understanding the *taam* of every mitzvah.

Considering the importance of understanding *taamei hamitzvos*, why couldn't the Eibishter allow Shlomo Hamelech to understand the mitzvah of *parah adumah*? If all he wanted was to enhance his performance of the mitzvah, why did the Eibishter make it a *chok* that even the wisest of all men could not grasp?

Furthermore, from Shlomo's perspective, why did he even bother to invest effort into understanding this incomprehensible mitzvah? Didn't he know the *passuk* of **זאת חקת התורה**, and didn't he realize that the *parah adumah* is intrinsically a *chok* that no human being can understand? Why did he embark on a quest that was a futile endeavor from the outset?

Evidently, *parah adumah* is not totally beyond human understanding, and I think there's irrefutable proof of that. Moshe Rabbeinu was given a *taam* for this mitzvah, as the Midrash says: אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה לך אני מגלה טעם פרה אבל לאחר חקה

Moshe Rabbeinu, it seems, was capable of understanding *parah adumah*. If so, we can begin to understand why Shlomo Hamelech attempted to comprehend this mitzvah; he knew from Moshe Rabbeinu that this was possible, and, as the wisest of all men, he justifiably thought that perhaps he could grasp it as well.

So why couldn't he? And if it is possible for the human mind to understand this mitzvah, why is it even called a *chok*?

The Danger of Understanding

The answer can be found in the words of Rashi, who says that the Eibishter declared: אחריה להרהר ואין לך רשות להרהר אחריה. The Eibishter did not respond that the reason for *parah adumah* is beyond human intellect. Rather, He said it is a *gezeirah* – a deliberate decision, *shelo k'derech hateva*, not to allow human beings, even one as wise as Shlomo Hamelech, to grasp the *taam*. This *gezeirah* was not about human limitations, but was actually a calculated denial of access. Shlomo Hamelech eventually realized this, at which point he surrendered and said יהיא רחוקה ממני.

Why did the Eibishter wish to distance Shlomo Hamelech from the *taam* of the mitzvah, especially at the expense of his gaining a deeper connection to the mitzvah and infusing it with a *neshamah*? And if the *taam* of *parah adumah* had to be hidden from Shlomo Hamelech, why did this same *gezeirah* not apply to Moshe Rabbeinu?

The answer is that although knowing the *taamei hamitzvos* is indeed beneficial, as it lends a whole new dimension to the performance of the mitzvah, intellectualizing our performance of mitzvos also carries an inherent danger. When we appreciate the reasons for the mitzvos, we run the dreadful risk of doing mitzvos as an outgrowth of our understanding that they are worthwhile acts – and if we begin to rationalize our performance of mitzvos, we will lose our connection to the Eibishter. No longer will we perform mitzvos as a מצווה ועושה, one who does something purely because he is commanded to, but rather, we will become humanitarian, benevolent people who are committed to making intellectually sound life decisions. Acts of that nature have nothing to do with the 613 mitzvos and do not connect us to the Eibishter.

We must ensure that our true motivation in doing mitzvos is the knowledge that this is what Hashem told us to do. And that *bittul* to the Borei Olam is in peril when we begin to understand the rationale behind mitzvos.

How are we to balance the great benefit of knowing the *taamei hamitzvos* with the danger of knowing the *taamei hamitzvos* and fulfilling the mitzvos because we appreciate their value instead of because Hashem commanded us to do them?

Says the Eibishter, "I'll give one mitzvah that is a *chok*, and I'll make a *gezeirah shelo k'derech hateva* that even the wisest of all men will not be able to understand its *taam*."

By giving us one mitzvah whose reason is inaccessible, the Eibishter has ensured that we will not do the mitzvos because we deem them worthwhile; rather, we will do them out of *bittul* to Him. Our adherence to the mitzvah of *parah adumah* clearly indicates that our commitment to mitzvos does not depend on our understanding. Now that the Eibishter has given us one *chok* that guarantees our *bittul* to his will, He could allow us to benefit from the added dimension of meaning that comes with knowing the rest of the *taamei hamitzvos*.

Although the Eibishter took away the *geshmak* of knowing the *taam hamitzvah* of *parah adumah*, this *gezeirah* was necessary because it ensured that we would maintain the right perspective toward all of the mitzvos. In that sense, this one *chok* actually defines all of the 613 mitzvos.

We can now appreciate the *passuk's* use of the words חקת התורה, as opposed to חקת הפירה: the *chok* of *parah adumah* frames our performance of all of the mitzvos, lending them the advantage of being done solely because that's what Hashem told us to do. Yes, the non-Jews will ridicule us by claiming that these mitzvos are meaningless, but that reflects the decidedly non-Jewish attitude that obedience to a higher calling needs to be rooted in our understanding.

A Yid proudly recognizes that the ultimate relationship with the Eibishter is one of המצווה ועושה, in which his role is to be subservient and obey the Eibishter regardless of whether he understands the value of the commandment.

We can also understand why, despite Shlomo's powerful yearning to gain an understanding of the mitzvah of *parah adumah* and achieve the added dimension of *taam hamitzvah*, the Eibishter made a *gezeirah* to ensure that the element of *bittul* would not be compromised.

Moshe Rabbeinu's Bittul

If so, however, why was Moshe Rabbeinu deemed worthy of knowing the *taam hamitzvah* when Shlomo Hamelech, the *chacham mikol adam*, was not?

The answer is that Moshe's knowledge of the *taam hamitzvah* had nothing to do with wisdom, and everything to do with *avdus*, with *hachnaah*, with *bittul*. And in that Moshe Rabbeinu had no peer. He is the only person in the entire Torah who was granted the title "eved Hashem," for he personified the ultimate subservience to the Eibishter, as the Torah says about him: בְּכָל בְּיָתֵי גֹאֲמֹן הוּא. The Eibishter made an exception to the *gezeirah* for Moshe and granted him the extra dimension of knowing the *taam hamitzvah* of *parah adumah* because this did not carry the slightest risk of jeopardizing his total *bittul* to Hashem.

Yet we find a very mystical Midrash that states:

בשעה שעלה משה למרום שמע קולו של הקדוש ברוך הוא שיושב ועוסק בפרשת פרה אדומה ואומר הלכה בשם אומרה ר' אליעזר אומר עגלה בת שנתה ופרה בת שתים אמר לפניו רבון העולמים יהי רצון שיהא מחלצי.

When Moshe Rabbeinu heard the Eibishter citing a halachah regarding *parah adumah*, he pleaded that he should have some connection to this mitzvah. Obviously, there are many layers to this Midrash, but at the simplest level it seems that Moshe Rabbeinu was almost lamenting that he did not have the full experience of performing the mitzvah of *parah adumah* as a *chok* without a *taam*, and he wanted to have some part in that experience.

The Chasam Sofer points out that the distress that Klal Yisrael experiences as a result of the *gezeirah* of not being allowed to know the *taam* for *parah adumah* was experienced equally by Moshe Rabbeinu, except that his distress was over the fact that he *did* know the *taam*, and therefore lost the opportunity to do a mitzvah out of absolute *bittul*.

No wonder, then, that the Gemara attributes our *zechus* of using the ashes of the *parah adumah* to Avraham Avinu's *middah* of עֲפָרָה וְאֵנָכִי יִפָּרֵס

וְאֵפָר, as that subservience is what the *chok* of *parah adumah* is all about.

With this in mind we can understand why *parah adumah* was a necessary prerequisite to Mattan Torah and *kabbalas ol mitzvos*, and therefore had to be given in Marah. The ultimate prelude to *naaseh venishma* was the acceptance of an incomprehensible *chok* with the fierce conviction that what the Eibishter commands us is inherently good.

As we learn the *parashah* of *parah adumah*, we gain a new appreciation of the tremendous benefit of understanding the *pnimius* of the mitzvos and infusing our mitzvos with the *neshamah* that *taamei hamitzvos* provide. But we also internalize the beauty of Yiddishkeit that constantly remains a function of what the Creator commands us, a system in which we recognize the greatness of the "Metzaveh" and seek a relationship with Him that eclipses our feeble human intellect.

May we all be *zocheh* to grow in *avodas Hashem* and may we all be Yidden whose *maasim* outweigh our *chochmah*.

Gut Shabbos.

This week's Bishvilei Haparsha is sponsored by

